

Arrest

nr. 185 522 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 182 219 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 februari 2017, waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt vastgesteld op 30 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 november 2015.

Op 9 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die ook op 18 november 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: J(…)V(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (…)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 7, 20 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“4.1.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

(…)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een enorme impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoeker.

Daarentegen neemt het bestuur de ingrijpende beslissing zonder de nodige zorgvuldigheid en zonder afdoende motivering.

De summiere motivering is niet in rechte en in feite evenredig met het belang van de beslissing voor de verzoeker.

4.2.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt in zijn beslissing kortweg dat “de betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum” (zie stuk 1).

Nergens blijkt evenwel uit de beslissing dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoeker en het belang hiervan heeft afgewogen ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker kan uit de beslissing niet opmaken waarom zijn recht op bescherming van het gezinsleven met partner en kind ondergeschikt zou zijn aan het belang om hem te dwingen het grondgebied te verlaten. De beslissing is niet afdoende gemotiveerd en dient te worden vernietigd.

4.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dit is in casu niet gebeurd.

Nergens blijkt uit de beslissing dat de gemachtigde de beslissing heeft getoetst aan het gezinsleven van de verzoeker.

De verzoeker woont samen met mevrouw A(...) E(...), geboren op datum van (...).

Beiden wonen reeds lange tijd samen te (...).

Zij hebben een kind samen, K(...) A(...) J(...).

Hun kind is geboren te Gent, op datum van (...)2014 (zie stuk 5).

Deze omstandigheden werden niet in beoordeling genomen in de bestreden beslissing, hoewel deze gegevens de Dienst Vreemdelingenzaken niet onbekend konden zijn aangezien de verzoeker samenwoont op hetzelfde adres met zijn partner en kind.

Meer nog, het gezinsleven werd wel beoordeeld in de weigering in toepassing van het artikel 9bis Vreemdelingenwet (zie stuk 4), maar in de bestreden beslissing van uitwijzing waar dit evident noodzakelijk is wordt dit daarentegen niet beoordeeld (zie stuk 1) !

Hoe het ook zij, de Dienst Vreemdelingenzaken was dus op de hoogte van het gezinsleven maar heeft dit gezinsleven niet betrokken in de bestreden beslissing van uitwijzing.

4.4.

Het bestreden bevel is genomen in uitvoering van het art. 7 van de Vreemdelingenwet (Vw.), dat bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Evenwel stelt het art. 74/13 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat het bestuur rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

Er werd geen enkele rekening gehouden met het feit dat de verzoeker hier een waarachtig gezinsleven heeft op ons grondgebied.

- Nochtans kon de Dienst Vreemdelingenzaken niet anders dan op de hoogte zijn van dit waarachtig gezinsleven dat de verzoeker heeft met zijn partner mevrouw E(...) en hun kind K(...) J(...).

- Immers, hun zoon is geboren in september 2014, zijnde voorafgaand aan de bestreden beslissing (zie stuk 5).

- Het gezinsleven was eveneens een element dat is aangekaart geweest in het verzoekschrift tot regularisatie in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet dd. 17/10/2014 (zie stuk 3).

- Betrokkenen hebben net omwille van hun waarachtig gezinsleven thans een huwelijksaangifte gedaan (zie stuk 2).

Er dient dus vastgesteld te worden dat de verzoeker en zijn partner en hun kind reeds geruime tijd daadwerkelijk een gezinsleven hebben, en gezien de huidige huwelijksprocedure de bedoeling hebben dit gezinsleven verder te bestendigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan op geen enkele manier beweren dat zij niet op de hoogte zou zijn geweest van dit gezinsleven, evenmin zou zij erin kunnen slagen om het gezinsleven in twijfel te kunnen trekken.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat in haar beslissing nochtans volledig voorbij aan dit gezinsleven.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft evident kennis van het gezinsleven met verzoekers partner en hun gemeenschappelijk kind.

Al deze elementen zijn anterior aan de bestreden beslissing en waren gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Enkel de huwelijksaangifte is een element van na de bestreden beslissing, maar het is tegelijkertijd wel een bewijs van de wil om het gezinsleven te bestendigen.

4.5.

Art. 74/13 Vw. stelt zeer duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is om rekening te houden met het gezinsleven.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken ligt aldus de plicht om uitdrukkelijk op grond van het art. 74/13 Vw. te motiveren waarom zij ondanks het gezinsleven het noodzakelijk acht om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Nergens in de bestreden beslissing kan echter gelezen worden of, hoe en op welke manier dan wel werd rekening gehouden met het gezinsleven.

4.6.

Bovendien valt de bestreden beslissing geenszins te verzoenen met de hogere rechtsnorm volgende uit het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dat luidt als volgt:

(...)

Het art. 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven, gezien de feitelijke omstandigheden kan in casu geenszins het familieleven worden betwist.

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting in (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A).

Inmengingen op het art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving.

Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

De bestreden beslissing motiveert geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet zou schenden.

4.7.

In het arrest nr. 156 153 van 5 november 2015, bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er inderdaad een zekere belangenafweging moet worden gemaakt in het licht van artikel 8 EVRM.

De Raad stelde als volgt in haar motivering :

“Immers, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.”

Het is duidelijk dat in casu uit de beslissing op geen enkele manier valt af te leiden op grond waarvan ze werd genomen, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die

gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

4.8.

Het recht op een gezinsleven wordt geschonden.

Dit recht op een gezinsleven is nochtans gewaarborgd in het artikel 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

De Dienst Vreemdelingenzaken staat het gezinsleven niet alleen in de weg, de Dienst Vreemdelingenzaken ontnemt de verzoeker de kans om zijn kind op te voeden én ontnemt zijn kind ook de kans op contact met beide ouders.

De beslissing is evident niet genomen in het hoger belang van het kind.

Verzoekers kind heeft verblijfsrecht.

Het zoontje zal bijgevolg bij de moeder achterblijven in België en zal zijn vader dienen te missen indien hij dient terug te keren naar Nigeria.

Dit is in strijd met de verschillende rechten van het minderjarige kind.

- Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag stelt:

(...)

- Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt:

(...)

- Artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie :

(...)

Volgens het direct werkende Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dient niet alleen elke handeling genomen te worden in het hoger belang van het kind, maar bepaalt het verdrag verder specifiek dat elk kind recht heeft op regelmatig en persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders.

Tevens dient het recht op het gezinsleven gerespecteerd te worden.

Nu de Dienst Vreemdelingenzaken vasthoudt aan het bevel tot verlaten grondgebied, creëert hij een situatie waar de verzoeker zijn kind niet kan zien in België en omgekeerd. Hierdoor wordt het recht op een daadwerkelijk gezinsleven geschonden.

Dit is evident in strijd met bovenvermelde bepalingen.

Er kan waargenomen worden dat door de verzoeker en zijn kind alzo te behandelen het principe wordt geschonden dat éénieder gelijk behandeld wordt.

Het principe vervat in het art. 20 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie is hierdoor eveneens geschonden.

Het moge duidelijk zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken een uiterst summiere standaardbeslissing heeft genomen zonder op de minste wijze de persoonlijke elementen en zelfs de feiten in acht te nemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt zonder meer de motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het art. 7 en het art. 74/13 Vw., het art. 8 EVRM en de artikelen 7, 20 en 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie.

De bestreden beslissing van uitwijzing dient dan ook te worden vernietigd."

2.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

"(...) Verzoekende partij beweert dat de individuele situatie niet betrokken is. Zij verwijst naar haar gezinssituatie.

Verzoekende partij geeft echter niet te kennen waarom de motivering uit de bestreden beslissing onwettig of onjuist zou zijn. Zij heeft namelijk geen kritiek op de motivatie.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940,14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht besliste om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd:

(...)

Deze motieven zijn duidelijk. De kritiek van verzoekende partij, alsof de gemachtigde van de Staatssecretaris verder had moeten motiveren, is niet in overeenstemming met de inhoud en draagwijdte van de formele motiveringsplicht: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verweerder wijst erop dat de beslissing inzake de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet dd. 12.10.2015, die zich in het administratief dossier bevindt, het volgende stipuleert inzake de gezinssituatie:

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevr. A(...) E(...) (in het bezit van F-kaart) en dat zij samen een kind hebben (J(...) K(...) A(...) geboren op 23.09.2014). Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn partner en kind hem niet kunnen vergezellen naar het land van herkomst;

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (non-discriminatie van kinderen) van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen.

Hetzelfde gaat op voor art. 5 en art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat de verantwoordelijkheid en rechten en plichten van de ouders en het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Daar betrokkene geen bewijzen voorlegt dat het voor de partner en kind onmogelijk zou zijn betrokkene te vergezellen.

De overige aangehaalde elementen anderhalf jaar een relatie heeft met Mevr. E(...), ze samenwonen, verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dus, wars van de beweringen van de verzoekende partij, weldegelijk rekening gehouden met het de gezinssituatie.

Wat er ook van zij, de verweerder merkt op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft trouwens ook niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt, het heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen, maakt geen schending uit van art.8 EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan dus geenszins niet worden aangenomen. Een schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan omwille van bovenstaande redenen evenmin worden aangenomen.

Verweerder wijst er voorts op dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd. Zowel de feitelijke als juridische grondslag van de bestreden beslissing zijn hierin te lezen.

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij dat geen rekening zou zijn gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij gezien dit niet zou blijken uit de motivering op de bestreden beslissing, laat verweerder verder ook het volgende gelden:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verweerder wijst erop dat de synthesesnota, die zich in het administratief dossier het volgende stipuleert inzake de gezinssituatie:

Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13)

:

1) Hoger belang van het kind: tijdelijke scheiding

☐

2) Gezin- en familielevens: tijdelijke scheiding

☐

3) Gezondheidstoestand: geen medische elementen waaruit blijkt dat betrokkene niet kan reizen

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dus, wars van de beweringen van de, verzoekende partij weldegelijk rekening gehouden met het gezins- en familielevens.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat met de gezinssituatie geen rekening zou zijn gehouden, in de zin van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Uit dit artikel kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familielevens, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 bevat dus geen motiveringsplicht in die zin dat op de verwijderingsbeslissing zelf expliciet zou moeten worden gemotiveerd omtrent de in dit artikel bepaalde

belangen. Het volstaat dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing impliciet rekening heeft gehouden met de in voormelde bepaling opgesomde elementen. Uit het administratief dossier blijkt afdoende dat de gemachtigde onderzoek heeft verricht naar deze elementen, maar heeft geoordeeld dat zij geen obstakel vormden voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij kan niet dienstig aanvoeren dat het enig nut zou opleveren dat deze overwegingen zouden worden herhaald op de bestreden beslissing.

Verzoekende partij acht artikel 24 van het Handvest, artikel 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag geschonden, omdat de individuele situatie van het kind niet werd betrokken bij de bestreden beslissingen.

Verwerende partij herhaalt nog eens dat uit het administratief dossier afdoende blijkt dat bij de voorbereiding van de bestreden beslissingen de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het belang van het kind, maar dat er geen bezwaren waren tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd immers niet aangetoond dat de partner en het kind verzoekende partij niet zouden kunnen vergezellen bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

Verzoekende partij kan dus niet voorhouden dat de bestreden beslissing niet voldoende werd gemotiveerd, dat zij niet zorgvuldig zou zijn genomen en niet proportioneel zou zijn.

Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk welk determinerend motief de grondslag vormde van de beslissing, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze vermelding laat toe kennis te nemen van de grond op basis waarvan de beslissing werden genomen. Zoals eerder aangegeven heeft de gemachtigde rekening gehouden met de persoonlijke elementen uit het dossier en kan niet worden hard gemaakt dat de bestreden beslissingen disproportioneel zouden zijn, verzoekende partij kan niet anders voorhouden. De verweerder stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De uiteenzetting van verzoekende partij kan volgens verwerende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Zulks is hier niet het geval. De aangevoerde middelen zijn ongegrond en kunnen niet worden aangenomen.”

2.3 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze.. Het begrip “afdoende” impliceert, zoals de verzoekende partij stelt, dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het kernbetoog van de verzoekende partij komt neer op het feit dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met haar gezinsleven en het belang hiervan heeft afgewogen ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ze stelt dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat ze hier een waarachtig gezinsleven heeft op het grondgebied en dat nochtans de gemachtigde niet anders dan op de hoogte kon zijn van het gezinsleven dat ze met haar partner en hun gemeenschappelijk kind heeft. Ze stelt dat haar zoon immers in België is geboren voordat de bestreden beslissing werd genomen en dat het gezinsleven eveneens een element was dat werd aangekaart in haar aanvraag van 17 oktober 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ze meent dat de uiterst summiere standaardbeslissing niet in het minst rekening houdt met de persoonlijke elementen en de feiten niet in acht heeft genomen. De verzoekende partij erkent wel uitdrukkelijk dat het gezinsleven werd beoordeeld in de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat ze overigens voegt aan haar verzoekschrift en die zich in het administratief dossier bevindt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag van 17 oktober 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inderdaad wijst op haar partner - met wie ze samenwoont - die hoogzwanger is en dat ze het kind zal erkennen. Bijkomend heeft de verzoekende partij aan de dienst burgerzaken van de stad Gent de geboorteakte van het kind overgemaakt met het verzoek dit door te sturen naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit stuk bevindt zich eveneens in het administratief dossier. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de partner en hun gemeenschappelijk kind. Bijkomend blijkt uit de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard, en waarnaar de verzoekende partij uitdrukkelijk verwijst, dat de gemachtigde uitgebreid heeft gemotiveerd aangaande dit gezinsleven, zowel aangaande de partner Mw. A.E. als aangaande het kind J.K.A.

De Raad leest dienaangaande:

“Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevr. A. E. (in het bezit van F-kaart) en dat zij samen een kind hebben (J. K. A. geboren op [...]2014). Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn partner en kind hem niet kunnen vergezellen naar het land van herkomst;

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 (non-discriminatie van kinderen) van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen.

Hetzelfde gaat op voor art. 5 en art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat de verantwoordelijkheid en rechten en plichten van de ouders en het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het land van herkomst en daar wij niet beweren dat de kinderen

gescheiden moeten worden van de ouders. Daar betrokkene geen bewijzen voorlegt dat het voor de partner en kind onmogelijk zou zijn betrokkene te vergezellen."

Er wordt evenmin betwist dat deze beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard, op dezelfde dag aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht als het thans bestreden bevel. Uit het administratief dossier blijkt bijkomend en ten ondergeschikte titel dat de gemachtigde een "synthesenota" heeft opgemaakt op 2 oktober 2015 waarin eerst de elementen die in de aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheden werden aangehaald kort worden samengevat om vervolgens de vereiste beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te maken, waarin wordt gesteld *"hoger belang van het kind: tijdelijke scheiding; gezin- en familieleven: tijdelijke scheiding; gezondheidstoestand: geen medische elementen waaruit blijkt dat betrokkene niet kan reizen."* En dan tot slot: *"beslissing + reden: onontvankelijk + bevel 30 dagen."* De Raad stelt bijgevolg op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat het bestreden bevel formeel steun vindt in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, namelijk artikel 7, dan de beslissing waarbij de aanvraag om een verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van dit bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, samen met de beslissing over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Nigeria verhinderen om de machtigingsaanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad meent dan ook dat er een duidelijke samenhang tussen de beide beslissingen bestaat en dat de verzoekende partij niet op ernstige wijze kan aanvoeren als zou er voorafgaandelijk aan het nemen van het bestreden bevel geen rekening zijn gehouden met haar gezinsleven of het belang van haar kind, noch dat de motieven aangaande haar gezinsleven niet gekend zouden zijn. De Raad meent dat het redelijkerwijs niet kan worden vereist in het licht van de formele of materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM dat de uitdrukkelijke motieven die reeds uitgebreid zijn opgenomen in de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en die gekend zijn door de verzoekende partij, aangezien op dezelfde dag ter kennis gebracht aan de verzoekende partij als het thans bestreden bevel, nogmaals worden gekopieerd in de thans bestreden beslissing.

Bijkomend stelt de Raad vast dat de beslissing waarbij de regularisatieaanvraag onontvankelijk werd verklaard niet door de verzoekende partij werd aangevochten bij de Raad. Dit wordt door de verzoekende partij ter zitting bevestigd. Bijgevolg moet aangenomen worden dat de motieven die in de voormelde beslissing uitgebreid werden uiteengezet waarom de gemachtigde van oordeel is dat de vereiste om de aanvraag in te dienen volgens de normale procedure, zijnde bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt nu het om een tijdelijke scheiding zou gaan of nu geen bewijzen zijn voorgelegd dat het voor de partner van de verzoekende partij of het kind onmogelijk zou zijn de verzoekende partij te vergezellen, onverminderd gelden. Uit deze motieven blijkt geenszins dat de gemachtigde zou stellen niet op de hoogte te zijn van het gezinsleven, noch dat hij dit gezinsleven in twijfel zou trekken, noch dat hij dit niet heeft afgewogen in het licht van de beoordeling dat het niet ernstig nadelig is om van de verzoekende partij te vereisen dat zij haar aanvraag volgens de voorziene klassieke procedure indient en dit dus een verwijdering van het grondgebied en een eventuele scheiding impliceert. In de onontvankelijkheidsbeslissing kan wel gelezen worden hoe en op welke manier werd rekening gehouden met het gezinsleven en de Raad herhaalt dat indien deze uitdrukkelijke motieven ter kennis zijn gebracht aan de verzoekende partij *in casu* op dezelfde dag als het thans bestreden bevel, het niet is vereist in het licht van de aangevoerde wetsbepalingen, beginselen van behoorlijk bestuur of artikel 8 van het EVRM dat dit nogmaals wordt overgenomen in het bevel.

Het arrest van de Raad nr. 156 153 van 5 november 2015 waarnaar de verzoekende partij verwijst in het licht van haar betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, bevestigt alleen *mutatis mutandis* de voormelde redenering. Uit het arrest blijkt dat in die zaak immers samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens een beslissing betekend was waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen ongegrond werd verklaard. De Raad verwijst in dit arrest eveneens naar de motieven aangaande de gezondheidstoestand die reeds werden opgenomen in de

ongegegrondheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dermate dat deze niet in het bevel dienden opgenomen te worden. Voor een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM kon echter niet worden verwezen naar de ongegrondheidsbeslissing in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat de Raad in die zaak is overgegaan tot vernietiging.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7 van het Handvest, moet worden aangestipt dat deze op grond van artikel 52, 3 van het Handvest een gelijkaardige bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM, dermate dat ook van dit artikel geen schending kan worden aangenomen.

De verzoekende partij betoogt verder dat de gemachtigde haar de kans ontnemt om haar kind op te voeden en haar kind de kans ontnemt op contact met beide ouders. Het kind heeft verblijfsrecht in België en zal bij de moeder moeten achterblijven in België in geval van terugkeer van zijn vader naar Nigeria. Verzoekende partij acht dit in strijd met de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest. In deze gaat de verzoekende partij echter niet in op de motieven die de gemachtigde in de ontvankelijkheidsbeslissing heeft opgenomen wijzend op het volgens de gemachtigde tijdelijk karakter van de scheiding die de vereiste om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen inhoudt, noch op het argument dat geen bewijs voorligt waarom de partner of het kind de verzoekende partij niet kunnen vergezellen. Hoe dan ook weze herhaald dat de verzoekende partij heeft nagelaten de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de regularisatieaanvraag aan te vechten. Ook aangaande de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag heeft de gemachtigde in de voormelde beslissing gemotiveerd, motieven die onbesproken worden gelaten.

Tot slot meent de verzoekende partij dat ook artikel 20 van het Handvest is geschonden nu er zou kunnen waargenomen worden dat door haar en haar kind zo te behandelen het principe zou worden geschonden dat éénieder gelijk behandeld wordt.

Artikel 20 van het Handvest luidt als volgt:

“Gelijkheid voor de wet. Eenieder is gelijk voor de wet.”

De verzoekende partij illustreert op geen enkele wijze welke persoon die zich in een gelijkaardige feitelijke en rechtstoestand bevindt op een andere wijze zou behandeld zijn. Een schending van artikel 20 van het Handvest kan geenszins aangenomen worden.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES